

VANHAN JA UUDEN LIITON MYSTEERIOD

Pekka Ervastian esitelmä 15.3.1931

Vanhan ja uuden liiton mysteeriod eroavat oleellisesti toisistaan muotonsa ja menetelmänsä puolesta, mutta eivät tietenkään henkisesti, eivät päämääränsä ja henkisen tarkoituksensa puolesta, sillä mysteeriod ovat aina tähänneet ihmiskunnan henkiseen, siveelliseen ja älylliseen kasvattamiseen. Tämän me tiedämme ja sentähden päämäärä on aina aikojen alusta lähtien ollut sama kaikelle sille mitä me nimitämme mysteeriodiksi, mutta menetelmät ja muodot ovat vaihtuneet.

Ainahan ovat mysteeriod, ainahan on mysteeriodissa pyritty siihen, että ihminen yksilönä pääsisi yhteyteen Kristuksen kanssa. Tietysti ei silloin Jeesus Kristuksen kanssa, vaan kosmillisen Kristuksen kanssa, sillä Jeesus Kristus ei ollut olemassa muinaisina aikoina sillä tavalla kuin nyt kohta parin tuhannen vuoden aikana. Ennen Kristusta ei voinut pyrkiä muuhun kuin kosmilliseen Kristukseen. Mutta tämän kosmillisen Kristuksen yhteyteen on aina pyritty, sillä kosmillinen Kristus on meidän maailmamme sisäinen henki, se on meidän Jumalamme täydellisyysajatus, se on jumalallinen ohjelma koko tässä maailmankaikkeudessa, se elävä ohjelma, jota me nyt nimitämme täydellisyysdeksi ja kun ihmistä ajattelemme inhimilliseksi täydellisyysdeksi.

Inhimillinen täydellisyys on meidän ohjelmamme tässä meidän aurinkokunnassamme ja taivaallinen ihminen, nuo „suuret kasvot” on se täydellisyys ja päämäärä, johon koko ihmiskunta pyrkii, tietämättäänkin ja johon yksilöitä tietoisesti pyrkii.

Tähän ovat mysteeriod koettaneet meitä auttaa. Mysteeriod ovat olleet uskonnon sisäisenä puolena, sisäisenä opettajana ja sentähden ymmärrämme, että kaikki se mitä me nimitämme mysteeriodiksi, se on aina ollut hengessä sama, mutta ero kasvatus-

menetelmässä on suuri vanhan ja uuden liiton mysteerioiden välillä. Jeesus Kristuksen esiintyminen maan päällä, hänen elämänsä täällä ja kuolemansa muodosti käännekohtan ihmiskunnan elämässä, niin että nyt on myöskin ihmiskunnan henkinen kasvu saanut toisenlaisen muodon, toisenlaisen sisällön ja ihmisyksilöt voivat nyt pyrkiä toisella tavalla Kristuksen yhteyteen kuin ennen.

Ihmiset eivät tietenkään ole pakotetut kulkemaan uuden liiton tietä. Ihmiset voivat vielä tänäkin päivänä seurata vanhan liiton menetelmää, mutta heille tarjoutuu uusi mahdollisuus uuden liiton mysteeriomenetelmässä.

Jos me nyt vähäisen kysymme, mitä nämä mysteeriot ovat, niin muistamme, että olemme kaikki kuulleet ja lukeneet vanhan ajan mysteerioista, kreikkalaisista, egyptiläisistä, indialaisista, etelä-amerikkalaisista mysteerioista, semmoisista laitoksista, joissa ihmisiä puhdistettiin ja kasvatettiin. Kaikista tunnetuimmat näistä ovat meille historiallisesti kreikkalaiset ja roomalaiset mysteeriot, mutta kyllä egyptiläisistäkin tiedetään koko lailla paljon. Niinkuin tiedämme, niin nämä mysteeriot tuntuvat olleen myöhempinä aikoina jonkunlaisia näytelmiä, esityksiä draamallisessa muodossa elämän ja kuoleman, maailman ja luomisen mysteerioista. Kreikkalaiset kirjailijat vakuuttavat yhdellä suulla, että nämä kreikkalaiset mysteeriot, egyptiläiset mysteeriot, että ne vaikuttivat erittäin kohottavasti ja ihmeellisesti.

Kun ihminen ensin oli käynyt pienemmissä mysteerioissa keväällä pääsiäisen aikaan taikka ehkä jo maaliskuu- ja helmikuussa, niin sitten hän pääsi suurempiin mysteeriöihin. Sen aikuiset kirjailijat ovat erilaisia tietoja antaneet. Toiset sanovat, että ihmiset, jotka olivat olleet mukana pienemmissä mysteerioissa, saattoivat jo vuoden kuluttua päästä suurempiin ja taas toiset sanovat, että he saivat odottaa 5–6 vuotta. Kun ihminen sai siis olla mukana suuremmissä mysteerioissa, niin silloin, kuten nuo kirjailijat väittävät, silloin ihminen oli ratkaissut kuoleman salaisuuden, silloin hän oli saanut seistä kuoleman edessä ja

saanut nähdä, kuinka ihmisen käy kuolemassa ja mikä on tämän näkyväisen elämän tarkoitus. Siis ihan näin myöhemmiltä ajoilta, jolloin nuo mysteeriot olivat näytelmiä, ihmisten esittämiä näytelmiä, ihan niiltäkin ajoilta on semmoisia tunnustuksia, että nuo mysteeriot olivat suuresti kasvattavia, kohottavia ja sivistyttäviä.

Meidän mielemme kääntyy aivan luonnollisesti nykypäivinä vapaamuurarimysteerioihin, jotka väittävät polveutuvansa egyptiläisistä mysteeriosta. Nämä vapaamuurarimysteeriot ovat jonkunlaisia draamallisia esityksiä, symbolisia esityksiä, joitten välityksellä tahdotaan opettaa erinäisiä siveellisiä ja henkisiä ja metafyyllisiä asioita. Sentähden sanotaankin, että nämä vapaamuurarimysteeriot meidän päivinämme vastaavat aivan näitä pienempiä mysteeriota, Kreikassa eleysiläisiä, niitä, joita vietettiin pääsiäisen aikaan eli näin keväällä. Suurempia mysteeriota vietettiin syksyllä.

Kun me siis pidämme tämän seikan mielessä, että mysteeriot saavuttivat aikalaisissa aina suurta kunnioitusta, niin me voimme ymmärtää, että ne olivat sängen merkillisiä laitoksia, miksikä niitä nyt nimittäisimme, silloin kun ne olivat alkuperäisessä täyteydessään ja loistossaan.

Niistä ajoista, niistä vaiheista, jolloin mysteeriolaitokset olivat aivan alkuperäisiä, niistä ei ole mitään varsinaisia historiallisia tietoja, mutta me voimme muuten päästä tietoon siitä, minkälaisia ne olivat ennen, ja niistä olemme usein puhuneetkin. Olemme huomanneet, että varhaisimpina aikoina ei käytetty mitään draamallisia esityksiä, vaan varhaisimpina aikoina itse hierofantti, vihkijä, suuri opettaja, joka opetti kandidaatteja, opetuslapsia, näytti aina heille näyissä, joita hän itse loihti heidän eteensä, niitä asioita, joita hän tahtoi opettaa. Nämä tämmöiset näyt eivät suinkaan sinään täydellisesti käsittäneet koko sitä opetusta, jota annettiin, vaan ne olivat ainoastaan tuommoisia silloin tällöin tapahtuvia esityksiä ja opetuksia. Muulloin sai aina oppilas kasvattaa itseään siveellisesti, henkisesti ja älyllisesti, niin

paljon kuin hän suinkin taisi. Hän oli velvollinen sitä tekemään, sillä jos ei hän itse pyrkinyt ja yrittänyt, jollei hän koettanut kasvattaa itseään siveellisesti ja älyllisesti, ei hän voinut jäädä oppilaaksi. Egyptiläisissä mysteerioissa oppilas sai jäädä mysteeriöihin vangiksi, palvelijaksi ja hän ei saanut lähteä enää lainkaan maailmaan. Hän ei saanut mennä ulos maailmaan, vaan hänen täytyi jäädä palvelijaksi mysteeriöihin ja silloin hän ehkä tänä aikana saattoi jatkaa itsekasvatustaan ja ehkä silloin suuremmalla menestyksellä.

Ne olivat siis äärettömän ankaria nuo laitokset, mutta sekin lienee ollut myöhempinä aikoina, sillä aivan kaukaisuudessa, muinaisuudessa, silloin oli kyllä suurempaa vapautta, samalla kuin oli suurempaa tietoa ja enemmän henkeä.

Ihminen, joka mysteeriöihin oli pyrkinyt, sai itselleen erilaisia tehtäviä. Ne olivat osaksi älyllistä ja suurimmaksi osaksi siveellistä laatua. Ihmisen täytyi niin puhdistaa itseään, että hän sitten kykeni suorittamaan määrättyjä kokeita. Kun me ajatella näitä kaukaisia aikoja, niin silloin toistamme, mitä sanoimme viime sunnuntaina, että ihmisen piti silloin noissa vanhoissa mysteerioissa oppia taistelemaan eläimiä vastaan ja voittamaan eläimet omassa itsessään. Ne eläimet olivat hänessä, sillä hän sai hyvin pian oppia, että hän itse oli pitkän kehityksen tuote, että hän aikoinaan oli kuulunut eläinkuntaan ja tuonut sieltä paljon perintöä. Tämä perintö näyttäytyi himoissa ja haluissa, ja hänelle sanottiinkin: nämä eläimet sinun on voitettava.

Vanhoina aikoina, jolloin ihmiset olivat vähäisen selvänäköisiä, niinkuin sanomme nyt, jolloin heillä oli kolmas silmä, niin että he näkivät sielulliseen maailmaan, eikä ainoastaan tähän fyysilliseen, joka silloin olikin hämärämpi kuin mitä se nyt on, vaan astraaliseen ja mentaaliseen maailmaan, niin he näkivät eläimiä itsessään ja toisissa. Ne eläinmuodot, joita he näkivät, eivät olleet samanlaisia kuin nyt. Ne eivät olleet yhtä realistisia kuin fyysilliset eläimemme nykyään. Eläimet olivat entisinä

aikoina paljon suurempia ja hirveämmän näköisiä kuin nykyään ja sentähden eläimet ihmistenkin auroissa olivat epämääräisempiä. Nuo muodot ja värit auroissa tekivät kuitenkin aivan määrätyn vaikutuksen, niin että kun oppilas näki unimaailmassa kaamean sisiliskon tai jonkin muun eläimen, hän sai semmoisen vaikutelman, että tuon toisen ihmisen sielu oli tuon sisiliskon tapainen. Itsessään hän tietysti ensi kädessä huomasi noita eläimiä: raatelevia petoja, hirmuisia sisiliskoja. Kun hän tällä tavalla näki näitä inhottavia eläimiä itsessään, niin hän vähitellen ymmärsi, että tuo oli jotain alhaista ja rumaa ja että siitä oli päästävä.

Meidän on huomattava, että noina vanhoina aikoina sanottiin aina ihmisille, että tämä kaikki oli epätodellista, se ei heidän todellista itseään. – Vaikka te nyt tunnette ja näette noita eläimiä itsessänne, vaikka te tunnette, että teissä on himoja ja haluja ja tunnette, kuinka alhaista ja rumaa tuo on, niin huomatkaa: te ette ole itse noita eläimiä. Te olette syntyneet kaukaisia aikoja sitten eläinkunnasta, ja nyt te asutte sellaisessa sielussa, jolla on perintöä eläinkunnasta, mutta itse te olette toinen olento. Katselkaa itseänne ja toisianne, ja te huomaatte, että ihminen on jossain ylhäällä. Ihminen ei ole sama kuin nämä eläimelliset muodot. Ihminen ei ole sama kuin tuo sielu hänessä, joka on täynnä kaikenlaisia eläimellisiä halujakin. Ihminen on itse toinen olento kaikkien näiden takana ja yläpuolella, ja siihen on sinun, ihmisen, pyrittävä. Sinun on pyrittävä tuon ihmisen yhteyteen, sillä kun sinä pyrit sen ihmisen yhteyteen ja se tapahtuu taistelemalla eläimiä vastaan ja voittamalla ne, niin sinä pääset täydellisyysihanteen, sen täydellisen ihmisen, kosmillisen Kristuksen luo. Ei näitä nimityksiä tietystikään käytetty muinaisina aikoina, mutta voimme niitä nyt käyttää. Sinä pääset Jumalan luo, joka on kaiken luonut. Sinun on mentävä oman minäsi kautta. Eläinkunnan kautta et pääse Jumalan luo. Katsele eläimiä ulkona fyysillisinä todellisuuksina, niin sinä huomaat, että nämä eläimet

eivät pääse Jumalan luo. Ne eivät voi ymmärtää muuta kuin jotain inhimillistä olentoa, jotakin ihmistä ne voivat pitää jumalanaan, jotain jumalolentoa, deevaolentoa ne voivat pitää jumalanaan. Heidän luokseen voi eläimen kaipuu nousta, mutta ei sen suuren elämän luo, joka on kaiken takana. Ihminen on syntynyt suuresta hengestä, ja sentähden hän ikävöi Jumalaa, ja sentähden ihmisen sielu ei saa rauhaa ennenkuin se löytää Jumalan. Nyt sinä, joka olet oppilas ja tahdot pyrkiä eteenpäin tiedossa ja viisaudessa, sinun täytyy ensin oppia tuntemaan oma itsesi. Pyri itsesi luo ihmisenä voittamalla nämä eläimet, ja sitten kun sinä olet tuossa ihmisessä, niin silloin sinä voit kohdata Jumalan eli kosmillisen Kristuksen.

Ihmistä aina opetettiin silloin, muinaisina aikoina, että hän ymmärtäisi, kuinka epätodellista oli koko tämä elämä, koko tämä näkyväinen elämä, koko tämä elämä, jota ihminen täällä kaukana salaperäisenä olentona eli fyysillisessä maailmassa. Ihmisen mieli oppi kääntymään sisäänpäin ja ylöspäin ja huomaamaan, että hänen todellisuutensa oli hänessä itsessään, jossain kaukana ja ylhäällä, ei tässä ulkonaisessa elämässä, joka oli epätodellista.

Kun katselemme noita vanhan ajan mysteeriöitä, niin me huomaamme, että korkein saavutus ja välttämätön saavutus ihmiselle, jos hän tahtoi pyrkiä Kristuksen luo, oli se, että hän voittamalla eläimiä itsessään, rakensi itselleen inhimillisen muodon näkymättömässä maailmassa, inhimillisen muodon omassa aurassaan, inhimillisen muodon, jossa hän toimi ihmisenä, jossa hän saattoi tuntea ja ajatella niinkuin ihminen. Hänellä ei siis aurassaan voinut olla eläimiä. Hänen piti ne voittaa ja sitten näkymättömässä maailmassa tulla ihmisen muotoiseksi. Sitä myöten kun hän voitti näitä eläimiä itsessään, sitä myöten hän rakensi itselleen inhimillisen muodon. Kun se inhimillinen muoto oli saanut määrätynlaisen konsistenssin, kiinteyden, niin silloin ihminen pääsi ulos näkymättömään maailmaan. Hän oli toisessa maailmassa. Hän ei ollut fyysillisessä maailmassa, vaan hän oli astraalisessa maailmassa ihmisenä ulkopuolella tätä

fyysillistä ruumista ja tämä tapahtui tietysti aina hänen nukkuessaan, mutta hänen nukkuessaan silloinhan hän oli keskellä tätä eläinkuntaa ja silloin hänen nukkumisensa oli semmoista, että hän näki unta näistä eläinmuodoista ja ainoastaan silloin, kun hän ei nähnyt unta, hän oli minuudessaan. Mutta kun hän voitti nämä eläimet, niin että ne eivät olleet estämässä hänen tajuntansa siirtymistä varsinaiseen minuuteen, niin silloin hän siellä yöllä nukkuessaan oli inhimillisessä muodossa, ja siellä hän oppi pyrkimään Jumalan yhteyteen. Se, että hän saattoi sitten saavuttaa Jumalan kanssa yhteyttä, se heijastui jonkunlaisella tavalla tähän päivätajuntaan. Ei sillä tavalla, että hän olisi ollut tietoinen kaikista asioista, vaan sillä tavalla, että tämä päivätajui-nen itse jollain tavoin muuttui ja säilytti muistoja toisenlaisesta olotilasta, mutta ei hän osannut niitä kuvata fyysillisellä kielellä.

Tämä oli mysteerioiden silmämääränä vanhoina aikoina: ihmisen piti päästä Kristuksen luo. Se ei saattanut tapahtua muulla tavoin kuin siten, että hän tajunnassaan pyrki, voittamalla eläimiä itsessään, siihen ihmisminään, mikä hänessä oli Jumalasta syntyneenä. Se oli ihmeellinen päämäärä, johon tähdättiin muinaisina aikoina. Se oli vanhaa liittoa.

Ihminen voi vielä tänä päivänä käydä vanhan liiton tietä. Hän voi nytkin sanoa itselleen: Minä olen ihmisenä järkiolento, Jumalasta syntynyt hyvä olento, ja nyt minä asun keskellä kaikenlaisia intohimoja, haluja ja itsekkyyttä. Mutta minä tahdon tulla tietoiseksi tuossa varsinaisessa minässäni, tuossa todellisessa minässäni. Minä tahdon tulla tietoiseksi siinä ja voittaa eläimet itsessäni. Minä tahdon kamppailla itseni kanssa, kunnes saavutan vallan itseni yli.

Ihminen voi tällä tavalla tehdä vielä tänäkin päivänä. Hän voi rakentaa näkymättömän ruumiin, jolla hän voi mennä ulos, silloin kun hänen fyysillinen ruumiinsa on tajuton.

Mutta on olemassa myöskin toinen tie, uusi menetelmä, uudet mysteeriot. Muinaisissa mysteerioissa tapahtui ihmisen puhdistus pienemmissä mysteerioissa, ja varsinainen vihkimys,

se, että ihminen pääsi ulos itsestään, suuremmissa mysteerioissa. Ihminen sai suuremmissa mysteerioissa nähdä elämän ja kuoleman salaisuuden. Kuoleman jälkeen ihminen oli olemassa. Materialisteillahan on aivan toinen käsitys ihmisestä ja kuolemasta: tämä fyysillinen ruumishan on juuri se, joka tekee ihmisestä elävän olennon. Jos tämä ruumis kuolee, niin silloin ihminen ei ole enää olemassa. Millä tavalla hän olisi olemassa? Fyysillinen ruumis kuolee, se hajoaa alkuosiinsa ja sielua ei ole voitu nähdä. Jos ihminen ei ole kylliksi syvä ja teräväjärkinen ajattelija, niin hän pelkää kuolemaa. Mutta kuitenkin aina, ihmeellistä kyllä, ihminen tuntee sisässään, että olemassaolo on arvokasta. Jos ihmiset eivät tietäisi, että olemassaolo on arvokasta, niin luonnollisintahan olisi, jos ihmiset vähänkään tulisivat onnettomiksi ja tyytymättömiksi, että he tappaisivat itsensä. Mitä varten he kärsisivät, näkisivät tuskaa ja kaikkialla kaikenlaisia vaikeuksia? Vaistomainen tieto sanoo, että olemassaolo on arvokasta. Tämän ihminen tietää vaistomaisesti.

Niinkuin sanottu, noissa vanhoissa mysteerioissa ihminen läpikäytyään katharsiksen puhdistuksen, joka vapautti eläimestä, pääsi suurempiin mysteeriöihin ja sai nähdä, mikä oli elämän ja kuoleman salaisuus. Niinhän meille sen aikuiset kirjailijat todistavat.

Nyt tässä uudessa liitossa on Jeesus Kristuksen työn, elämän ja kuoleman kautta tapahtunut sängen ihmeellinen muutos koko tässä menetelmässä ja jos ei niin paljon menetelmässä, niin itse asenteessa. Koko asenne on nyt toinen. Nyt on suhde toinen.

Muistakaamme, mikä oli se merkillinen käännekohta ihmiskunnan historiassa, joka tapahtui Jeesus Kristuksen elämän ja kuoleman kautta. Se oli se, että kosmillisen Kristuksen tajunta laskeutui eetterimaailmaan, tuli lähelle meidän ihmiskuntaamme. Jos kosmillinen Kristus oli ennen saavutettavissa hyvin kaukaa, niin se nyt on aivan tässä meidän keskellämme. Niinkuin evankeliumissa sanotaan: Kristus on teissä. Vanha suomennos sanoo: Kristus on teidän keskellänne. Oikea käänös on kyllä:

Kristus on teissä. – Kosmillinen Kristus on nyt meissä. Ei siis ainoastaan meidän minuutemme takana niinkuin ennen. Ei siis ainoastaan meidän minuutemme saavutettavissa. Vanhoissa mysteerioissa täytyi minuuden kautta saavuttaa kosmillinen Kristus, ja se minuus oli kaukana ja ylhäällä. Eläimet estivät hänen päiväajuntansa saavuttamasta tuota minuutta, mutta nyt on Kristus tässä fyysillisessä maailmassa, eetterimaailmassa, nyt on Kristus paljon lähempänä meitä kuin meidän oma minuutemme, ja sentähden onkin menetelmä nyt toinen. Uudessa liitossa, tällä uudella tiellä on menetelmä, itsekasvatusmenetelmä toinen kuin ennen.

Me ymmärrämme aivan hyvin, että kun edellytykset ovat toiset, niin ei voi sanoa ihmiskunnalle: pyri ylöspäin tuohon korkeampaan minuuteesi, että sinä saavuttaisit Kristuksen. Tietysti voi sillä tavalla tehdä, mutta ei ole oikein sillä tavalla sanoa, sillä Kristus on meitä niin lähellä. Nyt on sanottava toisella tavalla. Nykyaikaisissa mysteerioissa, uuden liiton mysteerioissa sanotaan näin:

Sinun pitää ottaa minäsi, korkeampi minäsi, oma itsesi alas tähän persoonallisuuteen ja sillä tavalla päästä yhteyteen Kristuksen kanssa. Miten se voi tapahtua? Siihen on Jeesus Kristus itse antanut meille aivan selvät neuvot. Hän sanoi ja opetti, niinkuin muistamme, että ihmisen on uskottava siihen, että Jumalan valtakunta on lähellä, Jumalan valtakunta on ihmisessä, meissä. Mikä oli tämä Jumalan valtakunta? Se oli rakkauden ja kaiken toden ja hyvän valtakunta. Se on lähellä ja se on meissä. Kaikki, mikä on hyvää, ihanteellista, se ei ole ulkopuolella meitä, vaan ihmisessä itsessään. Jeesus sanoo vertauksessaan: jokaiselle teistä on annettu jonkunlainen siemen, taivaan valtakunnan siemen. Jokin hyvä siemen on kätkeyty teihin. Jokaisella teistä on kallis helmi omassa sielussanne, sillä ihmiset eivät ole semmoisia olentoja, että heissä olisi vain itsekkyyttä ja pahaa, vaan ihmiset ovat semmoisia olentoja, että heissä on luonnostaan

hyvää. Meidän oman jumalallisen minuutemme kautta on myös hyvän voima meissä. Nyt sinun, ihminen, tulee uskoa tähän hyvään, joka on itsessäsi. Nyt sinun täytyy se toteuttaa. Nyt sinun täytyy se tuntea, toteuttaa se koko olemuksessasi. Sinun täytyy nähdä, mikä on sinussa hyvää, mitkä kauneuden näyt ja ihanteet ovat sinussa hyviä. Sinun pitää sitä juuri uskoa. Uskomalla siihen sinä tulet tietoisiksi omassa persoonallisuudessasi. Sinä et tule persoonallisuudeksi sanan todellisessa merkityksessä, jos sinä katselet, kuinka paljon pahaa on sinussa. Jos sinä rupeat kamppailemaan pahaa vastaan, niin et sinä silloin tule ihmiseksi, joka tuot hyvää maailmaan. Sinä olet todellinen ihminen, jumalallinen olento, jos uskot omaan tehtävääsi, jos uskot siihen hyvään, mikä sinussa on piilossa. Jokaisen ihmisen tulee löytää se hyvä, joka on hänessä. Mikä sinussa on hyvää, jaloa ja kaunista, se etsi ja löydä. Usko siihen. Tee sen mukaan, toteuta ja tee se. Sillä tavalla sinä tulet ihmiseksi. Näin tapahtuu tuo salaperäinen avioliitto ylemmän ja alemman minän välillä, niin että ei ole muuta kuin yksi ihminen, ylempi ihminen. Sinun pitää uskoa hyvään ja siihen sinun tulee uppoutua. Sinun pitää huomata, että kaikki nämä eläimet, jotka ovat sinussa, ovat myöskin sinua itseäsi. Älä ajattele, niinkuin ennen opetettiin, että nämä eläimet eivät ole itseäsi ja että sinun pitää taistella niitä vastaan, antaa niiden veren vuotaa. Ei sillä tavalla. Sinun pitää tuntea, että nämä eläimet ovat itseäsi, vaikka olet kantanut niitä suurena taakkana ja ristinä, perintönä niiltä muinaisilta ajoilta, niiltä ajoilta, jolloin olit alkuperäinen ihminen. Sinä olet kasvattanut itsessäsi nämä eläimet, mutta älä asetu sille kannalle, että ne ovat sinun ulkopuolellasi. Ota niiltä eläimiltä kaikki voima minuutesi kasvattamiseksi. Tee niistä suuri voimapatteri itsellesi. Tee niistä sivistyneitä kotieläimiä, jotka sinua auttavat ja palvelevat. Sinä olet jumalallinen ihminen, joka pidät siunaavan kätesi näiden kaikkien eläinten yllä ja siinä ne eläimet ovat edessäsi voitettuina ja ne eläimet ovat kuitenkin sinua.

Tämä on erittäin salaperäinen ja kokemattomalle ihmiselle aivan käsittämätön oppi pahan vastustamattomuudesta, Jeesuksen oppi siitä, että paha ei ole vastustettava. Ihmisen elämän pitää olla niin kallisarvoinen, että hän ei saa tuhлата sitä mihinkään turhanpäiväiseen taisteluun. Hänen voimansa on niin suuri, että hän voittaa. Hän ei taistele, vaan voittaa. Hän ei käy toivotonta taistelua pahoja peikkoja vastaan, vaan hän tekee niistä kaikista ystäviä itselleen. Eläinkuntahan on voima maailmassa. Sentähden eläimet ihmisessäkin ovat hänen voimansa, hänen voimapat-terinsa, ja kun hän osaa kääntää asenteensa sillä tavoin, että hän sanoo: „tehän ette ole eläimiä, vaan minua itseäni”, niin silloin hän osaa ratkaista eläinten salaisuuden, niiden syntyisanat. Niin kauan kuin hän näkee paha, on hän valmis nyppimään pois paha itsestään ja toisista. Voiman, voiton hän saavuttaa silloin, kun hän asettaa kaiken hyväksi ja kun hän asettaa tuon voiman hyvän palvelukseen.

Eivät eläimet ole huonoja olentoja. Eiväthän eläimet ole mitään syntisiä olentoja, eivät eläimet ole syntiraukkoja. Jos ei tänä päivänä leijona, kotka meitä palvele, niin se on ainoastaan sitä, se riippuu siitä, että me olemme unohtaneet taidon kohdella eläimiä oikein. Miksikä eivät tiikerit, leijonat, krokodiilit ja käärmeet aivan samalla tavalla kuin hevoset ja lehmät voisi meitä palvella? Ne varmasti palvelisivat meitä, jos me osaisimme niitä oikein kohdella. Onhan Intiassa ihmisiä, jotka osaavat oikein kohdella eläimiä. On fakiireja, jotka kesyttävät käärmeitä j. n. e. Mutta vielä emme käytä tiikereitä, leijonia ja n. s. villipetoja palveluksessamme, me emme osaa voittaa niiden rakkautta ja se johtuu siitä, että me pelkäämme niitä, pelkäämme näitä raatelevia petoja itsessämme ja toisissa. Niin kauan kuin me pelkäämme niitä itsessämme ja toisissa, niin kauan me pelkäämme niitä ulkonaisessa maailmassa.

Kun me opimme toteuttamaan Jeesuksen neuvoja ja opimme olemaan paha vastustamatta, niin se ei suinkaan merkitse, että me joutuisimme mihinkään pahan valtaan, vaan se merkitsee, että

me voitamme pahan ja silloin me olemme silmänräpäyksessä voittaneet nuo kaikki eläimet ja pahat henget itsessämme.

Tehän muistatte kaikki tuon kauniin kaskun Franciscus Assisilaisesta. Oli eräs nuori munkki, joka tuli Franciscuksen luo ja sanoi: „Pyhä isä. Minä kyllä tahtoisin sydämestäni elää Jumalalle otollisesti ja tahtoisin pyrkiä kaikessa hyvässä eteenpäin, mutta minä en voi sille mitään, että perkele tulee aina minun luokseni ja on niin vihaisen näköinen. Minä pelkään häntä niin kovasti. Minä koetan olla oikein vihainen sille perkeleelle, koetan sitä sättiä niin paljon kuin vain voin, mutta ei se vain lähde pois. Mitä minun, pyhä isä, tulee tehdä?” Franciscus hymyili nuorelle munkille ja sanoi sitten: „Mutta rakas pikku veli, minkätähden sinä otat hänet sillä tavalla vastaan? Sinun pitää tehdä hänet ystäväksesi. Ethän sinä koskaan ole varma perkeleen juonista, jos hän on sinun vihollisesi. Jos sinun aina pitää olla varuillasi, niin eihän sinulla ole mitään rauhaa. Ensi kerralla kun perkele tulee, niin sano hänelle, että tervetuloa, rakas ystävä, keskustelkaamme nyt vähän ja olkaamme ystäviä. – Tee hänet ystäväksesi, pikku veli.” – Nuori munkki lähti Franciscuksen luota kuultuaan neuvot, mutta palasi jonkun ajan kuluttua taas hänen luokseen ja sanoi: „Kiitos neuvostasi. Kun perkele tulee luokseni, niin minä heti pyydän häntä sisään ja olen hänelle ystävällinen. Meistä on tullut nyt hyvät ystävät. Nyt hän saa tulla luokseni milloin tahansa, ja me olemme oikein hyviä ystäviä ja minä tunnen itseni vain voimakkaammaksi ja minä en pelkää häntä yhtään.”

Tämä on merkillinen oppi pahan vastustamattomuudesta, joka on samaa kuin pahan voittaminen. Tämä on se merkillinen oppi, jota ei voi ymmärtää, ellei sitä saa itsessään kokea. Mutta kun joku ihminen sen kokee, niin hän huomaa, että se on suurin elämän laki, mikä on olemassa. Se on kaikista laki. Se on rakkauden laki. Ei mitään vihaa saa olla siinä ihmisessä, joka kulkee uuden liiton mysteerioiden tiellä. Hänessä pitää olla

ainoastaan rakkautta ja hänen pitää tuntea, ja hän tunteeikin, kuinka hänen olemuksensa on täynnä rakkautta, rakkauden voimaa ja rakkauden iloista tietoisuutta, rakkauden pelkäämättömyyttä, sillä rakkaus ajaa pois kaiken pelon.

Tämä on se ihmeellinen menetelmä näissä uusissa mysteeri-oissa ja se on aivan semmoinen uusi laki, uusi elämä, jota ihmiset eivät ole vielä kokeneet täällä maan päällä. Sehän on avattu meille vasta tässä fyysillisessä elämässä ja se on parin tuhannen vuoden aikana ollut auki tai voimme sanoa, että se on Buddhasta saakka ollut auki. Korkeammassa maailmassa se on tietysti aina ollut auki, mutta nyt se on auki tässä näkyväisessä, ruumiillisessa maailmassa ja sentähden ovatkin nämä uudet mysteeriot, uuden liiton mysteeriot niin toisenlaiset.

Voisimme sanoa, että näissä uusissa mysteeri-oissa ei ole enää varsinaisesti mitään pienempiä mysteeri-oita, tai mikäli niitä on, niin ne kuuluvat siihen puhdistukseen, joka tekee ihmisestä jumalallisen olennon ja ihmisen tässä näkyväisessä maailmassa. Nyt ei riitä ainoastaan, että ihminen näkymättömässä maailmassa liikkuu ihmisenä riippumattomana fyysillisestä ruumiistaan. Se ei riitä. Se on ikäänkuin saavutus, joka kuuluu vanhalle tielle, mutta nyt näissä uusissa mysteeri-oissa on niin, että ihmisen täytyy saavuttaa tämä inhimillisyys, tämä inhimillinen jumalallisuus tai jumalallinen inhimillisyys, jota myöskin nimitetään Jumalan poikuudeksi, ihmisen täytyy saavuttaa Jumalan poika tässä näkyväisessä maailmassa ja tässä päivätajunnassa. Sentähden on asenne niin toinen. Sentähden on ihmisen suhde elämään ja maailmankaikkeuteen niin toinen, mitä se oli ennen muinaisina aikoina. Nyt on meidän saavutettava aivan tässä päivätajunnassa se, mikä ennen saavutettiin ainoastaan korkeammilla tasoilla. Vanhat mysteeriot vietettiin kuun merkeissä yöllä, kuun asenteen mukaan, uudet mysteeriot vietetään päivän merkeissä, auringon valossa ja auringon jumalan huomassa. Sentähden vihkimys, joka ennen saavutettiin yömaailmassa, henkimaailmassa ja fyysillisen ruumiin nukkuessa eli ollessa

tajuttomassa tilassa, se vihkimys saavutetaan nyt päiväajunnassa, se saavutetaan nyt ihmisen hereillä ollessa, ilman että hän kadottaa mitään itsestään. Hänessä täytyy tapahtua se uudestisyntyminen, uudeksi olennoiksi muuttuminen, ja se voi tapahtua ainoastaan päiväajunnassa, tässä näkyväisessä maailmassa. Ei tietysti sillä tavalla, että ihminen yhtäkkiä tuntisi olevansa Jumala, että hän olisi yksi jumalallinen olento ja täytyisi äärettömällä ylpeydellä, että katsokaa nyt, minähän olen jumalallinen olento, mitä te muut olettekaan. Ei ollenkaan sillä tavalla. Paavalikin sanoo itsestään: „minä olen ensimmäinen syntisistä”. Ei tarvitse nyt ajatella sillä tavalla, että Paavali olisi ajatellut, että hän teki enemmän syntiä kuin muut. Emme saa käsittää noita sanoja siinä merkityksessä, vaan meidän täytyy ymmärtää, että se on Paavalin luonnollinen tunnelma hänen omassa sisässään. Se oli hänen luonnollinen asenteensa, se oli hänen nöyryytensä, joka juuri tulee sen kanssa, kun saa nähdä Jumalan valtakunnan ja Jumalan Pojan. Se nöyryys tulee silloin. Se nöyryys tekee, että ihminen katselee ulkonaista persoonallisuutta tässä näkyväisessä maailmassa, katselee itseään aivan kuin ensimmäiseksi syntiseksi, t. s. siis, että hänkin on syntinen niinkuin muut.

Se, että ihminen päiväajunnassaan näkee elämän ja kuoleman läpi, se ei merkitse sitä, että hän nyt olisi minuudessaan erillinen olento kaikista muodoista, vaan se merkitsee sitä, että hän on puhdistanut minuutensa ikäänkuin kristalliksi, jossa Kristuksen valo loistaa ja elää hänen kauttansa, niin että hän ei aseta esteitä Jumalan tielle, niinkuin muut ihmiset aina asettavat. Ihminen asettaa elämässä kaikenlaisia esteitä meidän halujemme, intohimojemme kautta. Mutta semmoinen ihminen, joka kulkee uuden liiton tiellä, hän päästää kosmillisen Kristuksen säteet lävitsensä. Hän on Jumalan Poika niinkuin Jeesus Natsarealainen oli. Ei sillä tavalla, että hän olisi heti täydellinen, vaan hän on alkanut kulkea sitä tietä, jota Jeesus kulki loppuun saakka. Nyt Jumalan rakkaus, kosmillisen Kristuksen ihanuus voi semmoisen

ihmisen kautta paistaa maailmaan. Se on uusi tie, se on uudet
mysteeriot.